

daniel murărița

îndreptar
sufletec

TIMPUL

*Te caut pentru că nu te pot găsi;
dacă te-aș găsi, am fi pierduți amândoi.*

EMMANUEL LEVINAS

daniel murărița

îndreptar sufletesc

TIMPUL
IAȘI

imagine copertă:

DAN BUNEA – PIECE OF HEAVEN

Descrierea CIP
a Bibliotecii Naționale a României
MURĂRIȚA, DANIEL
îndreptar sufletesc / daniel murărița. – Iași:
Timpul, 2013
ISBN 978-973-612-498-3

821.135.1-1

Editura Timpul
ISBN 978-973-612-498-3

© daniel murărița

gânduri suspendate

Înălțam goale brațele în gol...

Gândurile nu mor niciodată, se zbat până se lasă adormite sub acoperământul altor iluzii ale imediatului... Gândul meu – un fel de punte suspendată.

Din coloana vertebrală inele se pierd înlănțuindu-se în alte verticale, șiruri impare de numere și „vieți de aici” risipite.

Gleznele mele, cauze pierdute. Sunt ateu, mi se spune. Dar eu cred cel puțin în... linia întreruptă...

Malurile abrupte ale pulsului... Misterul, undeva între erorile percepției și eratele unei rațiuni candidă, îngăduitoare.

Aici timpul are greutate. Nu lasă omul să zboare cu gândurile; îl ține legat de pământ. Așa încât, atunci când te prăpădești, să nu ți se pară că o să cazi în moarte, ci doar pășești.

Eternitatea conjugată obsesiv la trecut. Incandescente așteptări cu amețeli livrești inundă încăperea. În camera albă, sfera. În sferă, golul. Egal, inegal, drumul e lung... Autoportretul aquaforte al trăitorului anonim, al trăitorului amator. *Eul* nu se poate dresa, sinucideri edulcorate îl fac paiată în butaforia zbaterii. Mă repet. Cuțitele au conștiință, sunt prelungirea singurei lucidități posibile. Conjurație fatală, puzzle cu răni și momeli ale izbăvirii finale, joc al reconsiderării în doi. Un joc absurd, Elohim, absurd...

Așa se întâmplă cu adevărurile mari. Le simplificăm în cuvinte ca să le putem da crezare.

Ecou frust... Nu de puține ori bisericile au devenit vorba goală a lui Dumnezeu. Nici o șoaptă nu își mai găsește conturul.

E ușor să bați câmpii când nu ai nimic de semănat.

Ne limpezim în chimia concretă a acelor împliniri așteptate, în neliniști la limita dintre trup și suflet. Frământare între strigăt și tăcere.

Umbră și gând, poetul este amprenta neverosimilă a contextului său. Nici el nu-și mai crede sieși.

Stereotip cu reflexe. Sunt o figură cu mască. Asemenea sufletului. Doar imaginar, o paletă opulentă de opțiuni... plăcându-mi să cred în sugestia culorii. Opțiuni existențiale, prada cromaticii. Știu, am îndrăznit cam mult.

Nu există moarte, ci doar prejudecata ei. Viața este o paranteză arcuită amator de noroc.

Extazul liric supraordonat extazului organic. Ca expresie abstractizată, amândouă capitulează într-un punct, ca o piatră funerară. Punctul, somnul fatidic al literei. De neînțeles.

Sinuciderea este *gnoseologia tentantă a întinericului*, un mod ireconciliant, final de autocunoaștere.

Nepăsarea ca încredere, neîncrederea ca grijă manifestă.

Zodia visului, vidul care te umple.
Între parantezele trupului, rătăcită viața.

Sufletul, cum răscolește vântul praful de pe drum...

Suntem portavocea hazardului, iar simțirile sunt zgomote care agită suprafața lină a trăirii.

Un soi de loterie. Un joc neînțeles, poate nefiresc. Fără reguli știute. Hazardul nu face calcule, nu lucrează cu probabilități. Folosește ingredientul *teamă* și ne lasă liberi în arenă. Suntem liberi să alegem. Paradoxală libertate sub imperiul atâtor influențe cumiști... Poate arena, poate tocmai forma acestei libertăți ne strivește...

... Nu înflăcărat, nu visând, ci așezat ca o păpădie ce nu poate învăța înălțarea din suflul zglobiu al vreunui copil.

Istoria, dezacord temporal. Timpul? Greșeala gramaticală a istoriei...

Umbletul meu – foșnetul sângelui, într-o lume în care suveran e cimentul. Răsar, cu îndrăzneală, pași.

Moda, și implicit „modelele”, încurajează nu transmiterea informațiilor proprii, exprimarea propriei personalități (atunci când e cazul), ci, într-un mimetism reducăionist, preluarea stereotipurilor. Omul, cândva temei valorizator, acum cu reflexe mecanicizate, riscând să devină o banală pârgheie în transmiterea biților, conector neimplicat. Reflex uluitor, șablonard.

Alegerea trebuie să încline spre *căderea înaltă, iluzia complexă, complicată*. Ne diferențiem în baza adâncimii fistichii a abisurilor.

Solipsism rapace... Zbor în neputința frângerii! Sunt trist întocmai unui pescăruș fără mare, sunt o mare ce și-a devorat pescărușii.

Mă izbesc până la propria strivire, lipindu-mă ție, înrădăcinându-mă...

Metaforă a chinului, Dumnezeu înnebunind de dor.

Sufletul crește, dospit de frământări.

... Viața e socialmente condamnată la rigori, la reflexe ce adesea nu mai au nici o legătură cu trăirea. Societatea – spital supradimensionat care ne vindecă de toate.

Iluziile nu trebuie salvate. Ar însemna să le ucizi fără vreo urmă de ritual.

Crucificat pe-o metaforă nereușită, plânsul și-ar mai avea vreun rost?

Fără tăgadă, melancolia – fericire a oaselor sau oasele fericirii – ieșind prin carne la iveală și prinzând, în aura noastră, crustă. Am spus, ideile, precum bucuria, se fosilizează. Devin tangibile. Materialitate explicită a ideii, derutantă...

Moartea nu întotdeauna mi-a fost antipatică. Probabil nici eu ei, dar ceva ne-a ținut esențial despărțiți.

Ura, printre altele, poate fi un sentiment nobil dacă obiectul care o determină o și merită. Tip de tensiune esențială, raportare axiologică fidelă, spațiu plin între pronume.

Nisipurile mișcătoare ale clipei acoperă în dezechilibru lumina. Rădăcinile cresc invers, în secunde se cască generos infernul.

În fiecare om e o urmă de poet care se hrănește cu trădări iluzorii... Negocieri barbare cu sinele, trădări iminente...

Iubirea – dantelată cămașă de forță.

Da. Sensul dat e doar o iluzie egoistă, o proiecție filistină a unor doruri de nesatisfăcut. Rădăcinile acestui sens rămân pierdute în același izvor nebănuit al suferinței. Și în toate acestea părinții/copiii, succesiuni asimetrice, cifre, ecuații rătăcind după noimă.

Nulitățile nu trebuie înțelese, trebuie luate ca atare. Orice încercare de analiză le potențează importanța și le anulează farmecul.

Secol XXI... Naționalismul e frecția la piciorul de lemn al globalizării. Și, totuși, parcă ar da semn că mișcă acest picior...

România a ajuns o marfă pe taraba indiferenței românilor. Nelistată la nici o bursă, numai mirarea nu ne-o mai poate cumpăra nimeni.

Sufletul, adnotare cuminte... Ca un fluture care se sinucide în lumina felinarului...

Între joc și festă indecis, misterul... Halucinare a materiei, rățacire policromă. Evanescentă și psihedelism. Narcoză, trișări placebo. Poate magnetism între două lumi, între așteptare și promisiune, întâlnire între nume și pronume. Nepolarizat, între plus și minus. Protocolul clipei, balans și elasticitate ale limitei. Pauza lucidității minții, luciditatea mișcării sângelui. Neatenție genetică, neatenția muzelor.

Fără contur, spaimă și serenitate, fir întrerupt al nesfârșitului. Poate rețeta fugii și găsirii de sine, taina care nu te lasă să pleci de tot. Dialectica specioasă a hazardului, seducția lucrurilor sau a stărilor pe care nu le putem stăpâni. Misterul este... ezitarea universului de a ne strivi, neastâmpăr, verbul uimirii.

Lumea e un fel de oglindă murdară. Încercăm suprarealist să ne intuim portretul într-un puzzle incomplet cu *eu* și *tu*. Pare în zadar, însă plin de farmec.

De când ne știm, străbatem prăpăstii sau doar ne adâncim în ele încât caii apocalipsei clipei să adaste. Măcar puțin.

Clipa fără liman. Pradă tăcerii, ferocității fecunde...

Paradoxul rostului, util vs. folositor.

Polemica asta „interior-exterior” ține și de temerile noastre; e un presupus exercițiu de preocupare, de falsă eleganță. Trebuie să recunoaștem că ne atrage mai mult exteriorul, magnetism feroce. Interiorul e doar o poveste pe care ne-o dorim spusă mai spre bătrânețe. Dragostea – o etapă a neliniștii.

Mentalitatea omului e o întregă arheologie. Greu de lucrat cu mediul fosil și adesea istovitoare inutilitatea.

Am folosit atât de des cuvântul „tăcere” încât a devenit zgomotos.

Parte din încălzirea geometrică a fugii de sine. În fiecare din noi e un *amănunt* nespus. Asta ne învăluie într-o obscuritate aparte... Îndeosebi golul... Golul și rutina. Din când în când, rutina e sinusoidală, lăsând impresia că s-ar mișca lumea. Ne divulgă, fără menajamente, dorul.

Conștiența perfidă a sângelui...

Ni s-au confiscat oglinzile, rătăcim labirintic spre noi înșine, reduși simplist la superoferte festive. Festin fantasmatic, rigoare și foame ale halucinației.

Profesionalizarea vocației, reificarea emoției. Sensibilități indigeste, condamnări la ratări sublimate, falsul ridicat la rang de ultimum aesthetic...

Libertatea e privilegiul aleșilor, precum alegerea e privilegiul celor liberi, un joc fatidic, anapoda *perpetuum mobile* alchimic....

Nu e suficient să fii rănit pentru a invoca autoritatea strigătelor. Să strigi abia când rănilor le trebuie...

Fatum ca igrasie. Îl simți cum mucește precis și monoton pe oase. Calcul fără greș.

Medicini alocate mă frunzăresc întind prescripții halucinante. Să fiu palimpsest pe care se fac exerciții de calligrafie sentimentală, inserții în materie, contur și conținut îndoielnic. Visez multiplicat lumi de aici, lumi de apoi, *delirium tremens* exersat și sincer.

Răul e doar iluzia ce ne ține departe de umbre. Oare și de propria umbră?

Timpul nu ține de „a avea”, ci de „a fi” or „a trăi”. Perpendiculare ce străbat prin cântec carnea și o fac comestibilă. Altfel nu am putea fi devorați de fălcile versate ale istoriei.

Greul istoriei nu îl duc cei ce o fac, ci aceia care o îndură. Sensul este tele-vizat dintr-un secol într-altul, dintr-o clipă într-alta cu bruiajul sensibilității specifice epocii.

„Lumi mai bune” nu există. Există doar încercarea de supraviețuire și dorul necurmat de a respira aer curat, proaspăt.

Pe malul celălalt, Caron nu ne mai trece râul lacrimii. Sunt bani prea puțini.

Viața, spectacol amânat din cauza audienței. Cămătari ontologici ar mai amaneta câte-un rol...

Nu cred că există ceva în afara suferinței. Nici măcar egoismul. Suntem, mecanic, participanți la *ceva*-ul de dincolo și de dincoace de noi, indiferenți ca un bob de rouă ce își cunoaște căderea, străini/înstrăinați de noi înșine. Moartea se diluează în suferință, suferința se confundă în moarte.

Haotică suferință! Istoria e doar o cacealma metafizică, iar metafizica o notă de subsol tipărită prost, ilizibil.

Pentru a scrie nu ai nevoie de timp, ci de eternitate. Nu de sens sau de indulgențele acestuia, ci de căderi nefirești în propria ființă.

Moartea „*pacientului social*”, accelerarea obezității sale mentale...

Scopul vieții nu e supraviețuirea. Neforțată, reciproca ar putea fi valabilă câteodată.

Nu știu când m-am născut, probabil în fiecare zi, stingher, anacronic, jumătatea care nu ar fi trebuit să fie. Hăituri de niciunde își înfigeau concrete ghearele, mă apucau cu o dezinvoltură acaparantă. Un fel de mâzgă creștea începând din tălpi, mlaștină în care noroaiele rodesc, în care peștii mor...

Sinuciderea nu e diagnostic. E piatră funerară (unghiulară!). Cifrele statisticii fac din sinusoide ceva necesar, acceptabil.

Mijloacele contează doar pentru frumusețea stilistică a concluziilor. Nu interesează estetica, hainele elegante ale gândului. Dar gândul fără „mijloace” tace agresiv.

Fecunditate disimulată. Natura își urmează „menstrual” cursul. Ploile rănesc.

Mă dor ochii. Mă imaginez cumva cu umeri lași. Poate zborul... Începe.

Amintirile nu se prind cu fir de cânepă în găuri xifozure, trădarea în sine e o gaură neagră, magnetism perfect al ratării, armistițiu cu sfinți și părinți.

Cărțile, devoratoare de suflete, pânțecă abisale. Minți vorace se ascund în umbra literelor. Și gândul face sălbatic pui.

Între principiu și prejudecată doar o membrană de orgoliu, spațiu în care se consumă muncile grele ale sinelui.

Gestant mai e întunericul uneori...
Noapți calme s-ar tot naște pe tâmplele omului...

Psihiatrii hipnotizau sângele să-i afle mecanica. Labirint păreau toate, oasele căpriori de case îmblânzind lumina, potolind pământul interior. În loc de unghii, râuri. Acarieni din triburile timpului pășeau feroce, vindicativ. Neliniști ordinare îmi luau scalpul – trofeu pentru clipe neutre. În fond, numai nepăsarea poate fi liberă. Și tristețea, fără frâu. Iar mie mi se făcea dor fără sens. Îmi prinsesem ecoul luând-o pe scurtăturile temerii. Și nu știam că prin cratimă se pierd atâtea vocale. Da, știu. Tristețea e un pas înainte.

Bătrânețea este o iluzie printre atâtea alte. Lăsându-ne copleșiți, îi pierdem sensul.

Cine știe, om fi și noi niște microbi prin univers. Medicini cosmice caută încă antidotul...

Rostind brutal adevărul interior. Încremenindu-te, pățându-te cu temerile mele...

Dezmierdarea metaforelor cu vin...

Sedus adesea de-amintiri, nu aștept nimic. Așteptarea e speculația, tentația timpului. Capcanele căutării... Creierul, laborator de căutări și căutare în sine.

Ploaia e sculptura mirării. Nu i te poți împotrivi fără să nu te lași *atins* de miraj.

Cuvânt... Dumnezeu nu are limbă maternă. Omenesc, sărutul lui e uimirea.

Brâncuși a făcut din tăcerile pietrei bătăi de inimă.

Metaforele nu se îmbracă. Se învelesc ușor în umbre și atât. Umbletul lor prin cuvânt e rătăcire divină.

Băile de mulțime nu te spală; te desfată, te răsfată. Noroiul lor, în schimb, mimează o anume terapie pe osul avid al orgoliului.

Moartea – disconfort teribil, insalubru. Trage după sine toate clopotele în dizarmonii cinice, plesnind fiecare sunet în suferințe obscure.

Fiecărui cuvânt rostit îi atârnă, ca o articulație, o prăpastie. Genunea sensului abdicând în taină.

Sufletele copiilor sunt castele uriașe. Când ajung la ele, simt că tronez universul. Spațiul e prejudecată, timpul – jultură pe genunchii copiilor.

Tăcerea cu neliniști liminare...

Cuvintele, stereotipe, mă trădează.
Teatru buf într-o cenzură infantilă.
Bănuiesc, Freud ar rânji puțin. Satisfăcut,
savant, clipind pașnic prin lentilele unei
epoci...

Cum să refuzi „socializarea” ca
paradigmă redusă la „conturi” făcute pe
halucinante portaluri virtuale unde
oamenii se solidarizează, suferă, visează,
iubesc!? Disponibilitate, intimitate,
emoție... Probabil aici s-ar regăsi
răspunsul întoarcerii spre sine. Fără
scurtături inventate, fără răni și extaze
artificiale, fără iluzii fabricate comercial.

Ca legendă și personificare naivă,
moartea e simpatică. Nu și morții, ei ne
dezvăluie concretul până în limita lui
ultimă. Pe cine ar putea interesa
măruntaiele unei astfel de realități!

Pe un cerc de foc, desculțe călcau
cuvintele, piatra filosofală din cale julind
degetele literei. Rana mă înveselea subit.

Existența este un accident plin de utopii. Socialmente, familia este una dintre, tip de faliment relațional necesar.

Nu uita că Iona a fost călăul propriului ecou. Nu la sfârșitul vieții. La sfârșit a fost eliberatorul revoluționar. Revoluționarul prin excelență. Soarta nu putea fi „dejucată” decât prin decizia interioară de a i se opune. Are și rătăcirea farmecul ei devorator...

Liniștea, inconștiență exersată.

Viața e o moarte clinică. Doar că nu recunoaștem diagnosticul. Straniu, premisa e una creștină. E starea nefericită de inconștiență, însingurare, înstrăinare în chip seducător de dans ca și cum sângele, tânăr pierdut în vârtejuri, ne risipește în proiecții repetate, obscure, în amăgiri facile.

Răutatea – neputința de a ignora anumite stări? Dansul funebru al gândului scăpat din matcă?

Între senzualitate și iubire... Sexul are memorie, iubirea are conștiință. Care cer să ne mai amintească ecuația asta complicată?!

Gândesc că tot sângele face jocul luminii din ochi. Privirea e doar trădătoarea onestă. Divulgă jocul și, arătându-l cu degetul, îl face salutar. Cu toate astea, sunt ochi care își mutilează privirea, mint. Dar ce mai contează o lumină neconsumată în magistralul spectacol al trăirii!

Ochiul cuminte al zilei... Viața e un vis care se spulberă într-altul. La nesfârșit.

Propun incertitudinea ca valoare. Sistemul axiologic al ei să fie marea, iar pescărușii linii cumiți pe o scală.

Sunt anacolut pentru că sunt secretarul propriilor trăiri. Iar trăirile sunt incoerente. Saltul de la o stare la alta se regăsește și în cuvinte, adică ideea e frântă.

Anonimatul produce anomalii ontologice. *Socializarea virtuală* divulgă cel mai fidel supradimensionarea acestui spital de netratați numit prea generos *societate*.

Grea și mistuitoare sarcina profetică a prostiei. Mori retorice rod gândul la rădăcină.

Cuvintele nu au o existență ontologică. Uneori mușcă din noi ca și cum ar avea. Ard, ne dor. Rănile provocate sunt câmpuri în care ar încolți fitoformă uimirea.

Fiecare clipă e un posibil tren pierdut. Și câte trenuri trec fără să mai oprească în haltele *eu-lui*...

Plângeam cu litere, semne de punctuație râdeau de nefericiri ce nu știam dacă mai sunt ale mele. Virgulele astea sunt blocaje respiratorii. Punctul, să recunoaștem, e cumva o virgulă neplânsă.

E o râvnă neînțeleasă pentru suferință la poporul acesta. Suferința în van, sângele în piua nonsensului.

Ce rețetă a nemărginirii temporale se poate aplica nouă și cine să își mai asume nemărginirea atâtor nevoi epidemice multiplicat artificial!?

Realitatea nu este visul nostru. E somnul îndelungat al celorlalți.

Fotosinteza metafizică, intimitatea e carapacea de lumină sub care ploile nu cad, ci cresc fecunde. Nimeni nu le știe rodul...

Jocul nu înseamnă a nu lua viața în serios. Dimpotrivă, înseamnă a-i da un plus cromatic din neastâmpărul propriei firi.

Mai seducătoare povestea clipei decât însăși clipa, mai umană amintirea vieții decât însăși viața.

Sufletul meu e un câmp de bătălie.
Răniții nu pleacă niciodată, convinși că
bătălia nu se poate sfârși.

Nu de iluzia înălțimii avem nevoie, ci
de certitudinea abisului, de abruptele
marginii ale deznădejdii.

Mi-aș fi dorit să fiu fântânar, să scot
apa din cuvinte. Să simt apa și pe însetații
ce-ar urma să se-alinte... Îndoielnică
nevoie, prea îndoielnic *eu*.

Tăcerea mea, cimitir neîngrijit.

Cum se mai numește greșeala aceea ce
se aprinde fără de veste în piept?

Moartea e un compliment al naturii.
Natura ei, un legământ neînțeleș.

Dragostea – ghilimelele unei suferințe.

Valorile nu au o verticală care se împlântă în Dumnezeu, rănindu-l cu sensul. Greu de pătruns prețuirea și conturul atâtor răni recrudescențe...

Soi ales de nostalgie primară, intimitatea, spațiu vital pentru care orice război interior se dă voluptuos, erupe în forme inexplicabile, adeseori absurde. Dar, până la urmă, îmi spun, intimă e doar singurătatea care ne țintuiește într-un loc nedefinit și ne leagă paradoxal, ne cimentează de noi înșine. Sedimentare identitară într-un mediu fosil, sentimental. Decojire până la osul sudat al ființei...

Încrederea? Piatra lui Sisif. Ajunge în vârful muntelui dar e continuu sortită începutului până când se face nisip și se risipește printre degete deziluzie.

Există, dincolo de toate, un Zeu. Are socotelile lui. Scurt-circuit, noi doar îl încurcăm insistent prin virgule.

Diluviu mnezic, căderea în nostalgie.

Sufletele nu au inimă. Poate nici aripi. Aripile sunt doar vestimentații iluzorii, închipuite în absența zborului... Inima nu se vede cu ochiul liber al sufletului. Inima, pumnul acela ghemuit în piept.

Noaptea îmi pare că mă pot număra în liniște, distras numai de mine însumi spre mine însumi. Gânduri beligerante împart echitabil *eul* în teritoriile nonsensului. Și *eul* are astfel hotar.

Lumea e reductibilă la o privire. Punctul pe care îl rotunjește cu lumină și întuneric ochiul. Persistă ideea de suflet în minte, pregnantă ca mirosul de tutun atârnat în haine. Molie insistentă măcinând pereții trupului.

Viață fără titlu. Bizar praful măcinat de hazard... Când discutăm despre punct, facem funcționale niște prejudecăți.

Normalitatea e statistică, medie aberantă între aici și acolo, acum și atunci, eu și tu.

Lacrimile nu au aceeași compoziție chimică spirituală. Durerea e culturală. Suferim contextual.

Calul Troian al comunicării digitale nechează mercantil. Curiozități, îndoieli programate, uimiri selective. Operatorul nevăzut face semn, oamenii surâd brusc cu rating.

De la *Mitul Peșterii* la *Mitul Eterului*, omul fără loc și fără leac, într-un vertij identitar.

Când suferim, vedem liman în orice înstrăinată tulburare. Nu doar în aparență, malul se surpă oricum. Treptat.

Determinări sanguine mă fac înfometat, direct și plin de cusur. Hămesit sub umbrele dense ale dragostei.

Iubirea e un „*du-te – vino*”, cerc pe care crește iarba.

Când sensibilitatea atinge un *terminus*, sucombătă fiind, îi rămâne deliciul analizei. Așa o fi apărut axiologia, teorie despre dorințe, idealuri și ratare.

Lucrurile sunt doar surogate, așteptări intermediare pentru stare, stări.

Religia eului... Cred în iubirea mea mai mult decât în mine însumi, iar eu sunt pentru că niciodată nu am încetat să cred. Solipsism livresc/sanguin, sofism circular.

Zădărnicia noastră e o pledoarie decisivă împotriva singurătății. A singurătății plurale.

În mine timpul se împarte în veșnicii și pierderi. În ultima veșnicie am pierdut prea mult.

Fluturii trăgeau Ursa Mare de proțap. Jazz învățaseră și pietrele. Minteaa mea rățăcea animist.

Suferi și crezi că totul are un capăt. Și de început, și de sfârșit, ca o funie împletită, de cânepă, pe care precupețele inimii își atârnavu odinioară culorile. Iluzie. Fără început, fără sfârșit. Adâncindu-se, adâncind...

Ploaie de stele. Eu îți arătam cu degetul cum cad privirile. Cerul crescuse sub tălpi.

Îmi amintesc, sufletul înmugurea îngenuncheat, inima știa povești.

Bach adăpând caii munciți ai raiului...

Când ești copil, e atât de ușor să fii părinte... Când ai ajuns părinte, ai uitat cât de greu ți-a fost să fii copil. Contratimp anevoios, imposibil.

Omul a crezut numai în ce nu a putut cuprinde. Obstinație metafizică și ratarea ca act de virtute.

Fiecare bătaie de inimă e un capăt.

Ca om, multe sfâșieri te împart.
Niciodată nu vor da exact. Așa e
matematica trăirii fără axiome. Așa e
sensul derizoriu al ființei.

Țiimpul cu labirintul său narcotic
reiterând obsesiile vârstei.

Poezia e luatul peste picior al îngerilor.

Frumusețea interioară prelungită în
geometrii materiale, în linii, proporții,
armonii...

Teatrul anodinelui... Iubirea se poate
învăța... ca formă. Însă expresia ei factice
o va divulga oarecând alungând-o din
„cetate”.

Dumnezeu nu doarme, chiar dacă
uneori mai visează.

Pluralitatea volitivă, curcubeu de oameni, divinitatea scăpată prin ciur.

Doborât ca un taur în coridă, ca o îmbrățișare după o noapte de dragoste, tac cum tac ramele pe o fotografie învechită...

Tragismul cotidianului – prejudecata legată de moarte. Bocitoarele, în pragul excelenței, ridicate în rang de virtuozitate.

Îngerii se castrau cu iubiri nevinovate, aripa îndoielii făcând paradigmă.

Paradoxul e fenta realității scăpată în libertate. Hingherii minții îl prind la timp.

Fortuna își reglează meschin conturile. Fraudă sentimentală cu ferocități candid, inerente.

Ignar, pe muchia cuțitului, cu religiozitate și îndrăzneală.

O, Caligula, te-ai înșelat. Trăiesc viața întreagă în datorie, oamenii fac credite și sunt fericiți!

Mă repet până mă învăț pe de rost. Mă învărt în cerc. În goana dinspre mine spre mine, mă lovesc de lucruri. Încerc să le pun în ordine, să le fac să tacă sau să-mi vorbească șoptit într-o limbă maternă comună, nearticulată. În agonia lor, lucrurile îmi iau pulsul, mă pun la punct, mă opresc. Atingerea noastră creează oglinzi.

Așteptarea este un artificiu străin, dilatare temporală a nădejzii sau contractarea și iminența sanguină a spaimii. Totul e așa cum interpretez *eu*. Până când acest tot va veni cu adnotări radicale și îmi va zdrobi iluzia. Aștept...

La un moment dat, ca niște articulații, toate dor, cele ce sunt și cele ce nu sunt...

Sufletul meu – cimitir deschis.

*punctele de suspensie
ale îndoielii*

I. Gândul interior

*Toreador al trăirii, luptător cu clipa,
prea încordat în arena anostă...
Ce știe el despre realism?...*

II. Gândul exterior

*Realismul vertebral (îndoielnic),
sudat blajin pe alocuri.
Chirurgia e o formă a minciunii.*

*Ce știi tu despre realism?
Pentru tine, adevărul și arta
se află în realitatea superioară,
paralelă cu palpabilul.
Cauți mereu asocieri.
Un suprarealist fără antidot.
Noapte bună!*

În fond, pus pe hârtie, sufletul este un eșafod al cuvintelor. Între măcel și sacrificiu, sângele se tot joacă de-a nuanța.

Risipa nu se caută, vine singură, vorace, fără atenționări. Cele risipite? Se pot căuta, desigur. Dar la ce bun arheologia răni? Abordarea oceanografică a abisului e răpitoare, plină de seducții și neprevăzut dar nu și vindecătoare. Nici măcar paliativă. Nu ne mai vindecă nimic de morții trecutului.

„Cum confiscă aparența mesajul, cuvântul...” Cum sunt confiscat de cuvinte. Eu – o cută de neamintit. Dincolo de cuvinte, în subsidiar măcar, să pot fi. Scheletul umbrei... De-asta spun că tăceri liminare m-au îngropat sub tâmpile de piatră. Clipirea mea, insignifiantă, insesizabilă unduire în lacrimă. În fond, comediant ratat, supun cercul cercului numai să nu se observe cât de mult îmi doresc să plâng.

În slujba propriei negăsiri, spuneam.
Captiv al sinelui, vertij decadent.

Rășini plânse în foc pe altare arhaice
sunt mâinile bătrânilor. Dizolvant teribil
sângele.

Gelos ca un dumnezeu creator de trib,
de sistem, râd de mine însumi cu poftă
ascetică...

Printre atâtea alte tare, mi se
reproșează gerunziul – genunchi înfiți în
mori de virgule.

Răsar, surâd ca atunci când te duci la
spital și de încurajările prietenilor depinde
refacerea ta...

Viața, succesiuni arbitrare de erori
acceptate. Speranță, șansă, adevăr –
momeli fastuoase pentru pasul înainte.

Cu inima de piatră, oamenii pe
ambulante. Poate, uneori, piatră prețioasă.

Brutăriile minții coc gânduri în cenușa
ideii. Fiecare gând cu spuza lui...

Proximă identitate. Mirosul lucrurilor,
memoria lor recentă. Adulmec prezentul
între rădăcină și ramură, îmi ating pieptul
și printre degete particule de pământ s-ar
tot duce căzând...

Într-o viață anterioară am visat nisip,
puncte de suspensie fără țărniță...

Dialectica mârșavă a uitării, frontul
comun al morții ce nu se sfârșește.

Ca într-o ramă al cărei contur te
subliniază, nu m-am încadrat în... timp.
Întotdeauna am pierdut pariul cu el.
Micile lui scăpări au fost marile mele
izbânzi. De-o vreme, nimic.

Lucid ca spaima...

Heruvimi la galere... amestecând valurile unei picturi marine. Aripile sunt vâsle în visul meu lichefiat.

Prozaice mirări, factice răniri.

Calcul metafizic. Eul și învelișul său, eul și limita sa definind lumea. Locul geometric al „singurului” este, așadar, lumea sa. *Summum* de puncte picturale faptul de a fi împreună, și acest împreună diluând sentimentul străin. Dar a fi singur în „împreună” este un adevăr. „Realitatea e dureroasă”, înfrânge cuvintele mari. *Niciodată* părănd un simplu clișeu.

Convertit, Dumnezeu, între mistică și mistificare.

Îmi zgârie pieptul inima cu câteva bătăi...

Fără puneri în gardă, iubeam.

Nicicând nu am căutat. Nimic. Întrebam să nu las tăcerile în jocul lor mic să-mi prindă mințile, închipuiam lumi să nu se simtă singură cea de aici, lumea mea.

Suflet mort, apropieri nocive.

Tăcerea celorlalți, tăceri străine revărsându-se subversiv, nemilos în mine...

Rareori cortinele cad ca o eliberare. Vin în falduri încete peste priviri ce continuă spectacolul clipei.

Și moartea intra pe pilot automat...

Hemografia. Scrisul e geamandura care ne atenționează cordial de posibilitatea înecului în sine. Limita inimii și a minții, joc copilăresc, contravențional.

Raiul este un univers concentraționar. Îmi place să cred că asta ai șoptit-o tu și că urma să fugim.

Durerea, mimetism anost. Suferința, exercițiu deontic de conștientizare.

Atunci când recurg la un limbaj metaforic, compromit concretul. Atunci când frizez materialitatea, sunt perceput metafizic. Să vorbesc de împliniri condiționate? Să cuvânt limite care nu mai sunt posibile? Spun că respir și agitarea mării e senină.

Răstignirea, punerea de-a doua a ființei.

Partiturile pierdute ale mirării, suflete căutând...

Îți spuneam să taci, păream bărbat, cartezian paradox ca un bisturiu fără îndoieli metodice. Și tu tăceai și nu te mai opreai.

Înflorind, glonțul privirii cu aripi de plumb...

Nonsens, panteon cu femei murdare, golgotă cu cristoși neputincioși și anoști.

Dintr-un punct exterior unui suflet nu se poate trage nici o linie. În boxa acuzării, axiomatica rămâne suspectă de trădare de fond și de formă...

Când îmbrățișez, devin cântec și tac.

Nu există singurătate în stare pură, singurătate prin excelență. Impregnată cu accese sociale, singurătatea cu pojar. Dumnezeu ca un obraz plin de pete solare, erupând de oameni la nesfârșit.

Nărav abscons, intubate gânduri ce se sting.

Întunericul devine lichid. Strig.

Orgoliul, pasul repede al andropauzei,
copcă desprinsă de pe răni nevindecate...

Patibulare și umbrele. Trecutul înfipt
ca un piron ruginit într-o inimă ce nu se
lasă oprită.

Insuficiență respiratorie, fericirea... Și
din trei puncte de suspensie făceam
paradigmă și o religie a visului.

Scris în straturi ce se întrepătrund
temporal, cititul devine o radiografie
obligatorie. Orice om – un palimpsest.

Timp al parantezelor, panaceul
scuzei...

Suveran, zgomotul sângelui supunând
eufonia inimii...

Lumină fixă, ca o poveste amintirea
prezentului...

Mersul pe bicicletă al uitării... Toți credem că îl știm dar nu ni-l putem, într-un fel, aminti. Și mergem continuu...

Fără scrupule, dorul. Dragostea ca un tanc rusesc...

Originalitatea sau plagiatul singurătății. Omul ca scală...

Suntem robii propriei subiectivități. Ne temem să primim lucruri personale, ne temem de ce ne-ar putea lega redefinindu-ne îngrădirea prin conturul altor limite.

Gregară, inima își urmează tainei ca o corabie siajul altor nedefinite căutări...

Dresate-mi amăgirile... Se înșirau pe oase anii ca niște mărgele...

Fragedă umbră, crud sânul tău. Îmbrățișarea ca o amprentă definitivă.

Conotație meschină a profunzimii,
trădarea.

Aproape fără noimă, speranțe fără
certitudini, așa cum trebuie să fie. Ce sens
să crezi în ceva ce există?... Se apropia
ceasul de două. A încetat deși trebuia să
mai plouă.

Un clovn trist este o negație în carne,
tangaj ontologic întrerupt, zâmbet șters
fatic.

Literatura este despre traficul
cuvântului făcut cu mâini... bune.

Uneori am proprietatea cuvintelor dar
mă îndoiesc teribil că, măcar uneori,
acestea ar avea proprietatea mea.

Eleganță cu butoni auriți... Moartea
nu aparține generației sale...

Suflet mort ca o carte necită.

Răstignirea – o ancoră, popasul, adăstarea lui Dumnezeu în toiagul timpului. Imposibile îmbătrâniri devin redute în imposibile uitări.

Ofensă adusă trudei rămâne norocul. Discontinuu, Fortuna se obrăznicește atemporal.

Psalm al inimii fără Dumnezeu: *Vai mie cel ce iubesc și tac!*

Cabotin fără simbric, depozitar mirabil de întrebări, îngrămădire de nenorocire și șansă...

Nu sunt ingrat. Nu pot să cred într-o lume a suferinței al cărei temei nu îl cuprind. Suferința fără temei nu e nici umbră de sacrificiu, nici măcar umbră sub obscuritatea căreia să ne regăsim. Cu spaimă și transfigurat, cred în căprui înserările, căprui ivirile zorilor. Sunt vinovat.

Paradox dialectic... Supurează clipa
îndoielii, boli diurne își arată medicinali și
infecțioși colții...

Sinuciderea intimă, respectul deja
înfrânților pentru destoinicia, cutezanța
de a te recunoaște înfrânt...

Între servitute și noblețe – robust,
grăbit, temător pasul cailor în ploaie.
Rezumând grația sub pocnete de bici. Sub
biciul ploii, așa și omul.

Ce să mai ucizi la un Dumnezeu
apatic?

Îngerii nu mai apar la vrac în cuvinte.
Doar tu și eu. Cu ferveare, prin stomac și
prin cap, umbre ce devin zgomotoase mă
trag de mâneca sufletului să mă facă atent.
Dar eu sunt.

Joc de noroc, onoarea. Demnitatea pe
fețele măsluite ale zarurilor...

Diateza harului, sufletul... Otrava luminii în proporții salutare. Lumea mea prinde crusta sensului...

Credeam că rana e limita când ea e doar o primă treaptă, un început de lume. Între durere și suferință, povestea tăcută a necuprinsului.

Masca mi se scurgea ca un fard ieftin lăsând vizibil, osos golul. Mă temeam. Divagam și mă striveam de tine. Da, mă iubesc înfrântul din tine. Difuze oglinzi se sparg întregindu-mi chipul. Lumini mă separă, mă cern. Cerc al meu... Tributar rămân îndoielii. Mă tem de clipă ca de un călău fără Dumnezeu.

Mă țineam de cuvânt ca de o ultimă șansă...

Clișeizarea morții și a iubirii prin excese și abundențe ale tenebrei și prin accidente onirice...

Greșelile istoriei, scuzele tardive și neverosimile ale civilizației.

La capătul unei îmbrățișări, dizolvate toate constrângerile. Niciodată nu am știut cum sunt aripile...

**Nepăsări feroce trag linii în mine...
Ne confesam abrutizând cuvântul. În strigăt atârnav iubirile ca într-un ștreang.**

Adeseori religia este nervura, terminația unei ipocrizii metafizice indelebile, de nerostit. Rod al mefienței transistorice, sublimată spaimă în sisteme îndoielnice cu rigori și sfinți.

Delir suspect, nebun închipuit...

Pe coapsa ta frunze de acantă trasând liniile corinticului. Palmele sunt dălți crăpate de atâta cioplire...

Intrând în rai cu pseudonim...

Doruri corosive, uitări necesare...
Dragostea, caleidoscopul echivocului...

Cuvintele sunt răni deschise. Zboruri
cu aripile închise.

Mut ca o singurătate atroce.

Nu, Jiddu, conștiința de sine nu există.
Există, poate, un soi de suferință care te
face puțin mai atent.

Cuvintele – transplant de epidermă a
sensului. De pe trupul sensului tău, pe
rătăcirile trupului meu. Chirurgii
semantice timide în estetici aproximative.
A fi nimeni are corporalitatea unei
comunicări aparte.

Sunt soldatul nefericirii. Nu voi ceda!

Regret din istorie numai risipirea
femeii.

Am murit fără să ne dăm seama. Ne
dădeam foc fără să mai ardem...

Insultă a visului, trupul.

A înțelege vs. a accepta. Niciodată nu
se va dilua abisul care le separă, niciodată
nu se va desluși pământul care le leagă.

Îmi plăcea să aibă ultimul cuvânt.
Credeam că așa s-a spus totul...

Fericirea – coregrafie a unei greșeli de
credință. Greșesc, deci sunt¹...

Îndoiam colțul stâng al hârtiei peste
ochiul căprui al soarelui și din desenele
copilăriei rămâneau diafane câteva umbre
cu puține culori.

Noaptea iese încet de sub semnul
întrebării. Sunt pierdut.

---

¹ *si falor sum*

Mă uitam la persoana întâi...

Cuvintele ne-o luau înainte. Tăcerea mea se lipea de trupul tău. Echimoze deveneau porii...

Curcubeul – mușgai al luminii...

Benevol, ne intoxicăm cu simboluri. Statuile râd, semnele tac...

Oricând s-ar găsi ceva de reproșat. Important e să nu ne facem timp pentru morile de vânt ale inutilității. Concesia e un vârf de lance, titlu de glorie adesea.

Lexemele fericirii... Știam doar limba română și să facem copii.

Tăcerea-i cumpănă între nervi dezvățați cu nervul. Mistagog într-o religie necunoscută, împerecheam răni...

Femeia – metaforă și evanghelie a metaforei.

Prea aglomerat nicăieriul... Moartea e profesia, rutina îngerilor.

Cercul – chirurgia plastică a întâmplării...

Gândim șablonard, consumism. Mentea a fost prinsă în coduri de bare.

În memoria Lui, suntem niște haine acoperind umerășele sufletului. Timpul, o molie a ființei, ne roade până la uitare.

Ritual neintuit, dansul – religia implicită a mișcării.

Viața e și un neajuns de limbă. Avem noțiuni diferite pentru aceleași lucruri. Trăim... noțional.

O lume în sinceritate nu ar putea supraviețui. Exercițiul acestei încercări ar fi un măcel...

Cuvintele – turme de miei căzute în cuțitele rostirii.

Încălcarea limitei, depășirea propriei condiții... Să te ascunzi direct, la persoana întâi...

Senzația e un cimitir de vise, moartea – un zvon.

Eu în viața Lui, El în viața mea în zodia imposturii. Ne-am prefăcut atât de bine că ne cunoaștem...

Cuvintele – contururi caricaturale pentru sinucigașe doruri.

În fața unui înfrânt, clipa care a trecut dar nu se mai duce...

Regretul, trup de înger depresurizat...

Rostind prin mine, eu n-am fost decât o prelungire firavă a mâinii tale...

Căutam prilejul, ne uram orice, semn de bun rămas. Așa găseam că ne putem împărtăși singurătățile până la epuizare.

Sub măslini bătrâni, inimi tăciune...

Sunt oameni pe care pur și simplu nu îi poți iubi. Trezesc în noi firescul sau nefirescul, tronând peste toate un fel de neputință finală.

Singurătatea – viscere păgân de tristeți...

Puneam răstignirea sub radicalul clipei. După operație rămânea rana și disperarea că va fi mereu deschisă.

Diabetica înălțare a răzbunării...
Aripile sunt diagnosticele unei boli
neintuite.

Îmbrățișarea ca rugăciune, îngenun-
chiera ca zbor total...

Știi bine că sunt suflete disperate iar
pentru ele Dumnezeu e prejudecată
factuală. Greul despiritualizat e imposibil
de greu.

365 de grade în planul orizontal al
ființei... Oameni din cutii de carton
decantând golul.

Incertitudinea e savoarea vieții iar viața...
un simplu aforism al căutării.

Dansul ca posibilitate a rostirii
interioare. Tremuram de teamă că vom fi
fericiți...

Între naștere și moarte doar o cratimă.

Credeam că sufletul e o vioară cremoneză, cutie în care oful nu se așează, ci se leagănă nestăpânit, la nesfârșit.

Când iubești, cuvintele-s rumenite în inimă. Sufletul înfometat le frânge în pripă încrudându-le.

Narcotic, visul e conjectura regenerabilă a fericirii. Visăm până la epuizare. Iubirea, parafrază la un vis împlinit.

Eu nu văd liniștea decât la orizontul unui vin roșu întunecat, sec, aspru

Absurd? N-am făcut decât să plagiem realitatea și realitatea e cu mult înaintea imaginației noastre... Nimic nu e firesc în viața asta. Nici măcar circulația sanguină – acea căutare fără cumpăt...

Dumnezeu trebuie să fi avut talent, femeia este un poem perfect.

Dar ce e viața omului dacă nu o debara în care sunt înghesuite amănuntele! Se mai schimbă din când în când zidurile. Atâta tot.

Am crezut mult timp că *Un om sfârșit*² e singura carte care s-a scris vreodată. Celelalte încercări – note de subsol tolerate. Încă nu sunt convins că m-am înșelat...

Semn zodiacal, universul este un reproș intențional. Vorbesc de universul interior, plăsmuire contradictorie și întâmplare.

Mintea, maternitate și abator ale gândului. Sufletul, groapa comună a trăirilor.

Adevărul? Prejudecată funcțională, nervură socială, convenție și abdicare între tu și eu.

---

² *Giovanni Papini*

Mecanică: năravul ca forță motrice, orgoliul ca sistem de direcție.

Iubirea, cecul în alb găsit cu șansă de vreun rătăcitor. Are și întâmplarea sublimul său, criteriul selecției fiind absurd.

Fericirea este o insuficiență respiratorie exersată. Contrapunct cardiac... Aripa, accident al cortexului...

Și chirurgia e o formă a minciunii... Dar ce nu ar fi o formă a aparenței? Până și spaima, suferința ultimă acoperă adevăruri adeseori interpretate greșit.

Hedonism vesperal. Dar să nu uităm că realismul e atitudine față de realitate, nu realitatea însăși.

Trăirea e adeseori doar interpretare. Palpabilul, doar un mijloc, mecanism de interpretare.

Incurabili suntem toți, ne diferențiază
tipul de rănire ales sau prada căruia
suntem.

Inconștiențe habituale, somn fără vis.

Dacă ar exista o muzică a sferelor, cu
siguranță maternitatea ar fi versul alb al
nepătrunsului cântec.

Așteptarea/răbdarea – șperaclu în ușile
indiferenței.

Cu inconștiență și aplomb...

Eșuat dintr-o foame a imediatului...
Aș spune că fiecare carte scrisă e o
sinucidere împlinită, asistată. Paradoxul e
că nu se va cunoaște niciodată autorul
crimei. Moartea/arta ca ascundere
deplină...

Iubirea ca un apostrof, teama ca o
apostrofare...

Făceam o copcă în tâmpla/pântecul
noptii și pescuiam câte-un vis momit.

Cu toții suntem centrul universului,
însă nu și *centrul de greutate*...

Tristețea ca mijloc de seducție, abisul
ca preaplin.

Absolutul nu este tautologic, ci
contradictoriu. Ce ar însemna perfec-
țiunea sau adevărul fără iluzie? Sau fără
omul imperfect și îndoielnic? Realitatea
nu este una determinată, una distinctă,
obiectivă (imuabilă?). Adevărul devine
relație între subiectivități. Sistemul de
iluzii de care avem nevoie nu trebuie să
conțină matematici superioare. Ne
însumăm ca aproximări sensibile, suntem
oameni și asta, dincolo de orice *scuză* a
imperfecțiunii, e însăși perfecțiunea
sublimată.

Tremuram. Din priviri cădeau cuțite...

Defetismul și mefiența la superlativ:
nemaicrezând în sine, dumnezeu ateu.

Sunt clavicula, omoplatul din care nu poate crește nimic. Nedesteleniți, îngerii mor fără funeralii.

Noaptea e salvată. Și focul e aproape stins. Sunt pregătit. Să-și trimită inima caii apocalipsei!

Proaspătă, crudă, caldă, incandescentă
epiderma sufletului...

Realismul e lupa ce șlefuieste subiectiv realitatea obiectuală. Teza finală? *Trebuie să supraviețuiești.* Nu există pentru asta metodă și nici indicații ale scopului. Din exterior, sunt obiect, obiectul unei tipologii. Pot contrazice *realitatea*? Cauza aderării analitice la acest obiect este o curiozitate.

Sufletul, copil curios ce își rupe bubele și plânge cunoscându-se.

Breviar septic. Negociam răni.

Are viața sistemele ei de reglaj, compensatorii, după cum ne place să le numim. Din păcate, așteptările omului nu se identifică cu sinteza acestor compensări. Aspirația ar fi doar expresia unor mecanisme exterioare subiectului. În fond, reducem totul la intuiția, inspirația unor alegeri. Abia atunci sacrificiul se justifică, e legitim și asumat.

Sacii fără fund ai subconștientului...

M-am ferit cât am putut de bisturiul proiectării matematice a sentimentului, a sensului. Scrisul e doar o trădare tolerată.

Eu sunt un *Romeo* într-o lume răsturnată, pare că stau la balcon dar orizontul e o neconvingătoare genune. Nu există chemare, nimeni nu mai strigă, eroii au sucombat de atâta poveste.

În spatele pupilei, tristeți la pândă...

Neutru ca spațiul dintre clipe, dintre trup și suflet...

Amănuntul meu e doar... amănunt. Conta clipa cu umorile și savorile sale... Absurd e cuvântul, eu sunt doar victima patologiei rostirii. Fără arcuiri ale îngăduinței, regretul... Reticență umbră. Nu există „*de ce?*”. Există doar imperativele absurdului.

Tristețea și gradele de comparație ale plecării... Golul mlăștinos, *sufletul de catran*...

Voința nu caută disperarea și nici nu o determină, Schopenhauer ar putea zâmbi sarcastic. Poate neatingerea unor proiectate așteptări să coreleze fals aspectele volitive cu abisul. *Eu* nu vreau pentru a dispera, ci pentru a spera, pentru a împlini.

Tăceri monarhice, suverane pe tărâmul insidios al năzuinței. Tăceri rezumând golul, tăceri ce interzic *totul*.

Monosilabic umăr...

Oamenii sunt ciudați, legănări
îndoielnice le poartă pașii pe te-miri-unde.
Fiecare pas e o destinație în sine, un loc
de pelerinaj al eului.

Am așteptat ore-n șir pentru ca la
temelia turnului babel al iubirii să pun
dinamită. Ne îndrăgostiserăm în limbi
diferite...

Își călcase cămașa, cravata impecabilă
îl înălța, sufletul apretat ascundea cutele.
Părea viu...

A fost ca o inconștiență habituală.
Animalele gândului mișunau năuce. Au
persistat divagările dialectice despre
teluric și celest iar eu m-am simțit vinovat
hic et nunc și, probabil, mereu. Între negru
și roșu, am ațipit într-un târziu atât de
material.

De tristețea mea mă leg arhetipal. De tristețea ei mă tem pentru tristețea mea.

Adevărul este un cui ce prinde lumina de toți pereții trăirii. În jurul lui, înflorită rugină, e sentimentul.

Pe cele mai cumplite secete, moara proștilor va avea continuu apă.

Sunt ratate în carne. Când persoane pe care le prețuiesc rostesc improvizații despre mine, cad definitiv. Răspunsul e un fel de ancoră a rostului. Nu caut răspunsul, ci diluarea improvizației. Divagări pe seama pariului, certitudini pe seama constanței, analogii menite să demonteze ce ne-ar fi intim, propriu, comun... dor. Asta nu uimește. Nu adevărul interzice, ci „calculul” ființei. Astfel mă simt inexistent. Nimic neobișnuit.

Vorba absurdă a lui Camus: trebuie să ni-l imaginăm pe Sisif fericit. Rost-o-golind punctul...

Fiecare clipă e un sfârșit al *lunii*.
Apocalipsele se repetă până la depreciere,
până la uzaj.

Un semn de întrebare uitându-se în
oglinďă să fie și inima? Bătăile ei, spargeri
de oglinďă?

Pe trupul sensurilor răstignit, rostirile
ne sunt niște eczeme...

Sângele, râu de munte potolit în șes.
Oprit înainte de vreme, tensiunea se
potențează, forța interioară fecundează...

Subconștientul, purgatoriul, vămile de
netrecut ale verbului...

Copilării cu aripi de azbest...

Văd în existența fiecăruia un acord în
cântecul nedeslușit al universului,
stingându-ne pe rând, odată ce sensul în
cântec a fost săvârșit.

Moartea este o etapă a iubirii. Cu toții o desăvârșim încercând să trișăm...

Privirea, prefix la o suferință...

Ca răspuns la atâtea întrebări, Dumnezeu e un drum înfundat.

Despre suferințe permanente... La început doare. Apoi, cu trecerea timpului, doare ca la început. Însă, paradox material, ne obișnuim cu durerea, o asimilăm sau ne asimilează. E un exercițiu identitar, armistițiu între rostire și tăcere.

Rana? O curbă visându-și neoprit un cerc al său.

Înot sub un cer de gheață. Lichidă pare numai ideea de mână. O întind!

Între mine și mine, eu sunt doar un zid care se strivește pe sine, un zid care nu cuvântă.

Între factual și nonfactual, căutarea e o întâmplare factice. Frământarea, piruetă într-un *eu*.

Golul ar fi distanța ce se dilată între așteptare și împlinire, între *eu* și *eu*, între un *eu* și *tu*, între un *noi* și lumină.

Haita identității. Alterități verosimile bâjbâie... Fără adeziv interior, iubirea este o etichetă ce se desprinde mereu...

Iluzia e scoica pe care nu a speriat-o nici o mare. Perla rămâne nenăscută, visul neîmplinit, viața o zare deschisă...

El nu spune, el se lasă cântat de un murmur tainic. Inima lui nu bate, ci se leagănă inventând dansul. Celulele lui sunt vibrație, sângele e doar un pas...

E un timp concret ce îmi rupe oasele. Mă hipnotizează și îmi este frig. Nu poți privi cerul și să vorbești despre rană la persoana I.

Sunt trist. Tristețea mea este ca un număr prim, nu se împarte decât la ea însăși. Tăcerea, un dig care s-a rupt.

Locul geometric al suferinței e gândul; suferința, al ființei. Fericirea rămâne o opțiune rațională, surdă suferință...

Cum cade lumina pe obiecte divagându-le... Timpul și obliterările sale, mintea și halucinațiile inimii.

Absența fizică deprimă. Sunt conspectul unui pronume prins în păienjenişul fatalității. Să te simți fizic propriul absent!

Mi-l imaginez pe Isus sărbătorind continuu. Trebuie să fi cântat, de dor mai ales.

Ca o pandemie iubirea, nu îi prinde pe toți; unii mai scapă. Statistica ei e o lege a firii...

Ne simțeam vinovați și liberi...

Dragostea, un act de cruzime.
Adevărul? Capriciul clipei, predispoziție
întâmplătoare, între *ars amandi* și *amor fati*.

Ne urâm și ne iubim mocnit...

Ne rănim cu dicționarele pe masă,
neînțelegând cuvintele, explicând,
justificând stări și răni. Pesemne, flăcările
iadului sunt reci, nu ard, ci umilesc...

Nu există durere mai mare ca atunci
când copilul îți spune „mă doare”...

Pe umbre nu te poți supăra.
Supărându-te, devii una cu ele. Nu mai e
nici o scăpare.

Timpul atacă inima cu cariile
ireversibilității, iar inima roasă până la *os*,
își vede de-ale ei.

Suferința, egoism atroce...

Ca un monstru ce se hrănește cu sine și devine mai odios, strigătul înghițind glasul... Virtute a psihozei – singurătatea.

De ce se roagă oamenii cu voce tare?

Teatrul este o extensie regizorală a unui of din viață, o mereu aducere aminte a celor importante. Cu toate acestea, neîmplinirile cad peste noi precum cortinele peste atâtea acte neîncheiate. În viață, replicile nu se spun până la capăt, nimeni nu aplaudă...

Comoditatea și frontul comun al mediocrității...

Cuvintele veneau peste noi răbindu-ne. Înainte de toate îndoiala, capul plecat al uimirii. Mîntea ca o rană închisă dar nevindecată. Pe noi nu ne mai durea adevărul, ci numai neputința rostirii acestuia. Complotam cu sinele...

Tot așa și Dumnezeu, tradus greșit prin dicționarele uimirii...

Antrenând nonsensul, sunt apendicele absurdului, încăpere în care se urzesc neîncetat tristeți.

Aștipind ca rănilor Morții în Isus...

Geniul și mediocritatea fac adeseori corp comun. Esențial devine *geniul* celui ce descoperă *geniul*. E raportul sinonim om–Dumnezeu. În istorie s-au risipit nenumărate genii tocmai pentru că nu s-a găsit momentul de grație să fie descoperite. Sau, poate, nu trebuia. E ca o comoară neintuită. Diferența fiind dată de faptul că omul putrezește, iar comoara se *tezaurizează*. Puține cazuri de excepție a recuperat istoria. Harul și mediul fosil.

Ca o prăpastie căutându-și pământul să îl însămânțeze cu îndoiala mea. Iată cum cădeau privirile pe tine, cum dorul răscolea umbra...

Dorul? Poartă de lemn legănată de vânt, între cântec și dans un semn.

În cabinetul gol al propriei minți, frigul și tăcerea. Frigul impune tăcerea. Tăcerea ca psiholog, consiliază.

Sunt recuperator de sine. Pe câmpul de bătălie interior sunt numai cadavre. Mă voi opri când cimitirul va fi deplin, întreg.

Privirea mea ca o pată de sânge ce răzbește prin pansament și te strigă...

Act de semnificare sau nu, singura realitate care contează este cea valorizată sentimental. Toate celelalte se înscriu într-o lume obiectuală, amorfă. Nu există adevăr în relația obiect-obiect. Oare, cum ar fi arătat universul fără lume, unda fără vibrație?!

Medie aproximativă între major și minor, mintea nu operează cu majuscule sau minuscule. Sufletul nici atât.

Metresele gândului dospesc în răniri...

Ce fac îngerii păzitori când oamenii fac dragoste? Probabil abia atunci zăbovesc, respiră, își spun povești, aranjează puncte de suspensie pentru ce va să fie...

Fără obiective, turismul interior...

Gândindu-mă la Iona, eu l-aș consola pe Dumnezeu la o baterie de vin (rubiniu, aspru), spunându-i că toate trec. Doi înfrânți, unul mai autosuficient decât celălalt, legănându-se, legănând.

Ce pribegie în trup, ce apăsător cerul în suflet!

În fiecare clipă sunt germenii și grația unei ultime clipe.

Omenirea nu a reținut decât un singur adevăr. Și ală bătut în cuie.

Nu cred decât în lipsa *timpului interior*.
Iar timpul interior este o opțiune strict
personală.

Noi nu trăiam cronologic. Viața era un
puzzle cu întâmplări pe care nu se mai
încumeta nimeni să îl aranjeze. Câteodată
ne mai aminteam asta și oftam.

Firav, trupul, o consecință conflictuală
a conștiinței.

Să te simți în plus în propria ființă,
conturul propriilor năzuințe să te strângă
ca într-un pumn, să te sugrume, iar aerul
să ți se pară un mit...

Trăim sau murim într-o continuă
rătăcire oximoronică în viața de aici și în
cele ce vor urma...

Seninătăți casante împrăștiindu-se în
infinite cioburi. Și cioburile taie
întâmplător și echilibrul devine o rană...

Epiderma ternă a tristeții... Tropicul
fiecărei celule sublimând emoția întâlnirii.

Dreptul, cea mai agresivă și îndoielnică
dintre toate iluziile.

Nu cunosc o rugăciune mai profundă
decât amintirea. Aș vrea să nu uit, să nu
uțiți...

Purgatorii cu mirări și indiferențe...
Oamenii sunt trepte. Întâlnirile dintre ei,
pași. Unii urcă, alții...

Trufia și eczemele intelectului...
Fugeam de umbra mea de teama de a
nu-ți fi alături...

Când cuvintele o iau înaintea
sentimentelor, sentimentele tac...

Uimirea cu sistem android, tristețea cu
opțiuni tactile...

Se rotunjea clipa cum se curbează discret orizontul când zarea e apa tăcută a mării. Malul rotund al trupului...

Stereotipul produce realitatea sau realitatea, izolată, produce stereotipul? Într-o nepuizabilă *geneză*, cad și îngerii în clișeu?

Eu cred că moartea are ceva din virtuțile, din energiile dragostei. Atunci când ești îndrăgostit, atunci când iubești, stări febrile te stăpânesc, devii incandescent. Eu cred că atunci când sufletul stă să iasă, ai febră, dragostea este într-un maximum termic. Și pleci.

Strigătul este singura caracteristică atavică a speciei. Plânsul s-a inventat mult mai târziu. Nu toți oamenii s-au putut bucura de minune...

Tăcerea și limbajul de lemn al indiferenței...

Trăiam o continuă uimire. Nu murisem ca Lazăr pentru o redempțiune demonstrativă. Eu imploram să mă salvezi de mine. Părea că glumesc. Dansul, cerc aproximativ, fusese un semn de necitit ce mă înălța. Uneori respir, nu mă mai las pradă farselor trecutului.

De atâta dor, carnea i se desprindea de oase... Se visa iubind, devenise sfânt.

Toate drumurile duc unde trebuie. Nu există *cale rea*, ci numai percepții, raportări greșite.

Nu te poți lupta cu umbra. Nu are consistența necesară pentru un conflict legitim.

Realitatea devenise fluidă. Să nu îmi curgă trupul, întindeam speriat brațele spre tine. Ne ancorau amarul, tristețea și alte amănunte. Ne priveam nelumesc, privirea părea îndepărtată lumină.

Tristeți reziduale, oglinzi sparte, zile ce vor veni nechemate...

Puneam punctul în ghilimele și credeam că îl citez din cineva exterior mie. Întreg cuvântul s-a pus pavăză înaintea tăcerii. Rosteam lucruri, sentimente, oameni în căutarea nefirească a liniștii.

Să cazii în propriul sine și să te rănești până la pierderea totală a sângelui!

Dezosând lumina de carnea cerului... Visam fără indiciu. Visam pur, visam simplu.

Îndoiala e balastul care ține în echilibru corabia certitudinii. Tangajul sângelui devine adevăr ultim...

Între prenume și pronume, joc de litere, „*te iubesc*” crescut ca un zid să ne apere de noi înșine. Tristețea apărea ca o zi de joi despre care nu se știa nimic.

Ave!

Când un poet scrie și texte aforistice, de bună seamă că între acestea și lirica respectivă există o comuniune firească, idei și reflexivități întretesându-se, completându-se, luminându-se reciproc. Este și cazul prezentului „Îndreptar sufletesc” al lui Daniel Murărița, poet de reale intuiții și disponibilități postmoderniste, aflat în conturarea cât mai accentuată a unei formule lirice originale.

„Despre ploi s-au spus atâtea și, parcă, niciodată ce trebuie” scrie poetul într-un mai recent volum (În căutarea fricii, Timpul, Iași, 2013), hotărât – în sens programatic și chiar polemic – a nu călca pe urmele nimănui...

Tot astfel în textele de față în care întâlnim, pe lângă teme, obsesii și motive existențiale (prezente și în poezie), o luciditate scrutător-problematizantă, de largi ocoluri speculativ-vizionare, dezvăluind un spirit febril, neliniștit, incitant.

Există în acest „îndreptar” o fervoare cărturărească de aleasă ținută, cu ecouri îndeosebi în zona filosofică, trădând formația poetului și

intuițiile imaginației creatoare. Un fel de „hemografie” (cum ar zice poetul Necuvintelor), conturând „limita inimii și a minții”, adică o reflecție împovărată de sfârșit de secol XX și început de mileniu III, rezonând cu acuitatea unor translucide metafore: „Ce pribegie în trup, ce apăsător cerul în suflet!” Sau și mai articulat exprimat acest prea-plin al cugetării, opresat parcă de percepția acută a timpului: „În mine timpul se împarte în veșnicii și pierderi. În ultima veșnicie am pierdut prea mult”.

Desigur, o pierdere – dar una cu mult câștig în planul destinului creator. Ceea ce ne îndreptățește să salutăm mirabila „creștere” întru poezia de meditație a mai tânărului confrate Daniel Murărița, totodată un gânditor original și profund.

Zenovie Cârlușea

cuprins

<i>gânduri suspendate</i>	05
<i>punctele de suspensie ale îndoielii</i>	39
<i>a v e !</i>	87

Există în acest „îndreptar” o fervoare cărturărească de aleasă ținută, cu ecouri îndeosebi în zona filosofică, trădând formația poetului și intuițiile imaginației creatoare. Un fel de „bemografie” (cum ar zice poetul Necuvintelor), conturând „limita inimii și a minții”, adică o reflecție împovărată de sfârșit de secol XX și început de mileniu III, rezonând cu acuitatea unor translucide metafore: „Ce pribegie în trup, ce apăsător cerul în suflet!” Sau și mai articulat exprimat acest prea-plin al cugetării, opresat parcă de percepția acută a timpului: „În mine timpul se împarte în veșnicii și pierderi. În ultima veșnicie am pierdut prea mult”.

Desigur, o pierdere – dar una cu mult câștig în planul destinului creator. Ceea ce ne îndreptățește să salutăm mirabila „creștere” întru poezia de meditație a mai tânărului confrate Daniel Murărița, totodată un gânditor original și profund.

Zenovie Cârlușea

ISBN 978-973-612-498-3

9 789736 124983